

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614212727
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1614212727.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: C. I.Á., L.. XX.XX.XXXX, J. M. XX, C., proti žalovaným: X.) Ľ. G., L.. XX.XX.XXXX, J. T. XXX/X, X. E., X.) S. G., L.. XX.XX.XXXX, J. Ľ. V. XXXX/X, C., o zaplatenie 3.398,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 01. marca 2019 č. k. 7C 728/2016-200 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1, 2 nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému 1./ povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 199 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 199 eur od 01.02.2016 do zaplatenia, vo zvyšnej časti voči žalovanému 1./ a voči žalovanej 2./ žalobu v celosti zamietol a žalovaným 1./, 2./ nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Vychádzal zo žaloby právneho predchodcu žalobkyne, ktorou sa domáhal voči žalovaným 1.) a 2.) zaplatenia sumy 3.398,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 10.11.2012 do zaplatenia, dôvodiac tým, že na základe uznania dlhu zo dňa 10.11.2012 žalovaný 1.) uznal svoj dlh - pôžičku pre manželku - žalovanú 2.) vo výške 3.000,- eur. Žalovaní 1.) a 2.) boli výzvou zo dňa 10.11.2014 vyzvaní na vrátenie dlhu. Ďalej právny predchodca žalobkyne zaplatil na základe výzvy súdu zo dňa 03.08.2012 za žalovaného 1.) súdny poplatok za žalobu vo veci vedenej na Okresom súde Bratislava III a taktiež súdny poplatok za odvolanie v tej istej výške, spolu v sume 398,- eur. Žalovaní 1.) a 2.) mu dlžnú sumu nevrátili.

3. V priebehu konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv a povinností, keď pôvodný žalobca W. I. uzatvoril dňa 18.10.2017 zmluvu o postúpení na žalobkyňu, preto súd prvej inštancie uznesením č.k. 7C/728/2016-158 zo dňa 30.11.2018 pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu.

4. Žalovaný 1.) poprel nárok právneho predchodcu žalobkyne v celom rozsahu z dôvodu, že právny predchodca žalobkyne žiadnu pôžičku neposkytol. Nebola uzavretá žiadna zmluva o pôžičke. Potvrdil, že existuje uznanie dlhu, ktoré v dobrej viere podpísal a dal právnemu predchodcovi žalobkyne, aby sa prostredníctvom jeho manželky žalovanej 2.) dohodol na uzavretí zmluvy o pôžičke. Žalovaný tvrdil, že neprevzal žiadne peniaze. Právny predchodca žalobkyne sľúbil žalovanému 1.), že za sumu 3.000,- eur vybaví žalovanému 1.) podmienené prepustenie z výkonu trestu.

5. Žalovaná 2.) vo vyjadrení k žalobe uviedla, že žiadne peniaze od právneho predchodcu žalobkyne nikdy neprevzala a ani jej neboli doručené na účet. Právny predchodca žalobkyne ju kontaktoval s tým, že by mohol manželovi - žalovanému 1.) vybaviť prepustenie z výkonu trestu a požadoval, aby mu napísala prehlásenie, že jej akože požičal 3.000,- eur. Žiadne prehlásenie nepodpísala a nechcela mať s tým nič spoločné. Čo sa týka podmieneného prepustenia manžela - žalovaného 1.), za týmto účelom nikoho nekontaktovala, nič nevybavovala a ani nezabezpečila žiadne potreby, na ktoré by mala slúžiť pôžička tvrdená právnym predchodcom žalobkyne. Tiež uviedla, že bezpodielové spoluvlastníctvo žalovaných bolo zrušené v roku 1994.

6. Súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenie právneho predchodcu žalobkyne, že cestou žalovanej 2.) bola poskytnutá žalovanému 1.) pôžička vo výške 3.000,- eur a suma 398,- Eur sú súdne poplatky, ktoré zaplatil na výzvu Okresného súdu Bratislava III, o čom doložil doklady o nákupe kolkov. Uvedené súdne poplatky v sume 2x 199,- eur zaplatil v čase, keď bol žalovaný 1.) vo výkone trestu. Suma 199,- eur bola zaplatená dňa 03.08.2012 a ďalšia suma bola uhradená neskôr. Uvedené súdne poplatky platil z dôvodu, že žalovaný 1.) bol vo výkone trestu a cestou svojej advokátky požiadala o zaplatenie týchto súdnych poplatkov z dôvodu, aby prebiehal súdny spor. Tento súdny spor prebiehal na Okresnom súde Bratislava III v právnej veci právneho predchodcu žalobkyne a žalovaného 1.). Sumu 3.000,- eur odovzdal právny predchodca žalobkyne v hotovosti do rúk žalovanej 2.) v aute pred budovou Slovenskej národnej rady, kde žalovaná 2.) v tom čase pracovala. Bolo to v novembri 2012. Sumou 1.000,- eur mu prispel C. G., ktorý bol prítomný aj pri odovzdaní. Dôvodom poskytnutia pôžičky bolo, že žalovaný 1.) písal právnemu predchodcovi žalobkyne listy, aby išiel za manželkou, aby jej dal peniaze na advokátov a na vybavenie prepustenia z výkonu trestu. Žalovaná 2.) mu uviedla, že peniaze išli na vybavenie prepustenia. So žalovanou 2.) sa dohodli, že suma 3.000,- eur bude vrátená žalovaným 1.) po prepustení z výkonu trestu. Konkrétny dátum dohodnutý nebol. Po prepustení žalovaného 1.) z výkonu trestu v roku 2013 sa začali dohadovať o vrátení sumy 3.000,- eur a zároveň jednali o stiahnutí exekúcie v inej veci. So žalovaným 1.) nedošlo k dohode o vrátení sumy 3.000,- eur ani k dohode o odložení splátky. Následne boli žalovaní vyzvaní predžalobnou upomienkou zo dňa 10.11.2014. Žalovaný 1.) dlh neuznal, uviedol, že o ničom nevie, preto bola podaná žaloba.

7. Žalovaný 1.) v rámci ústneho vyjadrenia uviedol, v roku 2012 bol vo výkone trestu. Mal kontakt na I. K. a žiadal ju o pomoc v súvislosti s podmieneným prepustením z výkonu trestu, ako aj v súvislosti s inými spormi. Právny predchodca žalobkyne sa začal do toho miešať. Nemal možnosť zhromaždiť a ani oboznámiť sa so žiadnymi dokladmi. Sumu 3.000,- eur nemohol prijať, keďže bol vo výkone trestu. Právneho predchodcu žalobkyne nepýtal o sumu 3.000,- eur, pýtal ho pomoc, o kontaktovanie s I. K. vo veci podmieneného prepustenia. Následne prišla za ním do výkonu trestu I. K., bola aj na pojednávaní ohľadom podmieneného prepustenia. Prepustený bol až o 2 mesiace po rozhodnutí krajského súdu. Čo sa týka listiny uznanie dlhu, toto napísal žalovaný 1.) vo výkone trestu pre svoju manželku - žalovanú 2.), ak prebehne pôžička. Súviselo to s jeho žiadosťou voči právnemu predchodcovi žalobkyne o pomoc s podmieneným prepustením a s tým súvisiacim poskytnutím právnych služieb. V čase písania tejto listiny nevedel, či bola vôbec nejaká suma poskytnutá. Sumu 3.000,- eur dal do uznania na pokyn právneho predchodcu žalobkyne. Čo sa týka zaplatených súdnych poplatkov v sume 398,- eur, žalovaný 1.) uviedol, že ich zaplatenie nepopiera. Boli platené v spore, kde boli právny predchodca žalobkyne a žalovaný 1.) ako žalobcovia proti Y.. Žalovaný 1.) nemohol platiť súdne poplatky, lebo bol vo výkone trestu. Vie o tom, že uvedený spor skončil zamietnutím žaloby.

8. Žalovaná 2.) v rámci ústneho vyjadrenia uviedla vo vzťahu k tvrdeniam právneho predchodcu žalobkyne o poskytnutí pôžičky vo výške 3.000,- eur, že právny predchodca žalobkyne ju vyhľadal v práci. Uviedol jej, že dokáže vybaviť podmienené prepustenie manžela a že všetko niečo stojí. Ďalej uviedol, že to dokáže vybaviť, keď mu napíše prehlásenie, že jej akože požičal sumu 3.000,- eur. Žalovaná 2.) na jeho návrh nepristúpila, povedala mu, že nič nenapíše, nepodpíše, odmietla ho a povedala mu, že nechce mať s tým nič spoločné. Uvedené sa udialo približne v septembri 2012. Následne ju právny predchodca žalobkyne ešte raz kontaktoval, že potrebuje doklady, nejaké potvrdenie v inej veci, ktorú mali medzi sebou. Vyhľadal žalovanú 2.) v Záhorskej Vsi, bol sám, žalovaná 2.) mu doklady odovzdala. Žalovaná 2.) žiadnu sumu 3.000,- eur od právneho predchodcu žalobkyne neprevzala. Právneho predchodcu žalobkyne odmietla, žiadny svedok nebol prítomný. Právnym predchodcom navrhovaný svedok C. G. je jeho biely kôň, ktorého si platí. Asi za 2 mesiace po tejto udalosti jej právny predchodca žalobkyne oznámil, že má od manžela uznanie dlhu a že môže začať vybavovať. Žalovaná

2.) nerozumela, prečo žaluje aj ju, je to pravdepodobne jeho úmysel, keďže je zárobkovo činná a myslí si, že by sa exekúcia mohla viesť zrážkami zo mzdy voči jej osobe. Čo sa týka súdnych poplatkov, s týmto nemá žalovaná 2.) nič spoločné, so žalovaným 1.) majú zrušené BSM.

9. Svedok L. V. vo výsluchu uviedol, že približne na jeseň 2012 sa ho pokúšal telefonicky, neskôr osobne kontaktovať právny predchodca žalobkyne. Žiadal ho o poskytnutie finančnej čiastky na zabezpečenie podmieneného prepustenia žalovaného 1.) z výkonu trestu. Podľa svedka chcel právny predchodca žalobkyne získať peniaze a odôvodňoval to tým, že mu pomôže s prítomnosťou žalovaného 1.) v prebiehajúcom spore medzi svedkom a W.. T.. Právneho predchodcu žalobkyne odmietol, následne ho právny predchodca žalobkyne žiadal o poskytnutie svedectva, aby išiel svedok vypovedať, že požičal žalovanej 2.) sumu cca 3.000,- eur a že bol svedok prítomný pri odovzdaní tejto sumy žalovanej 2.). Výmenou za túto svedkovu výpoveď mu ponúkol, že on mu pôjde svedčiť do sporu s W.. T.. So žalovaným 1.) sa stretol svedok cca pred 2 mesiacmi, hovoril mu o tomto nároku, ktorý si uplatňuje právny predchodca žalobcu voči jeho manželke. Svedok nebol nikdy pri situácii, kedy by právny predchodca žalobcu odovzdával sumu 3.000,- eur žalovanej 2.).

10. Súd prvej inštancie ďalej z listiny „Uznanie dlhu“ zo dňa 10.11.2012 zistil, že je na nej uvedené, že žalovaný 1.) uznáva dlh vo výške 3.000,- eur svojej manželky žalovanej 2.), ktorý vznikol voči právnemu predchodcovi žalobkyne.

11. Z výzvy Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 19C/54/2012 (správne mala byť uvedená sp.zn. 19C/62/2012) zo dňa 03.08.2012 (čl. 104 spisu) súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobkyne bol v konaní ako žalobca 1.) (W. I. - žalobca 1.) a bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 199,- eur. Výzva bola opatrená kolkami v hodnote 199,- eur. K výzve právny predchodca žalobkyne doložil doklad od Slovenskej pošty o nákupe kolkov v hodnote 199,- eur s pečiatkou zo dňa 03.08.2012.

12. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 19C/62/2016 zo dňa 05.02.2014 (čl. 103 spisu) súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobkyne (W. I. - žalobca 1.) a žalovaný 1.) (ako žalobca 2.) v spore o určenie vlastníckeho práva boli vyzvaní spoločne a nerozdielne na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie vo výške 199,- eur. Uznesenie bolo opatrené kolkami vo výške 199,- eur. K uzneseniu právny predchodca žalobkyne doložil doklad od Slovenskej pošty o nákupe kolkov v hodnote 199,- eur s pečiatkou zo dňa 24.02.2014.

13. Dokazovanie vykonal aj čestným vyhlásením zo dňa 24.01.2018 C. G., podľa ktorého niekedy na jeseň 2012 sa stretli so žalovanou 2.) a právnym predchodcom žalobkyne v jeho aute pred budovou, kde žalovaná 2.) pracuje. C. G. uviedol, že doložil právnemu predchodcovi žalobkyne sumu 1.000,- eur, ktorému chýbalo do sumy 3.000,- eur a tieto peniaze odovzdal právny predchodca žalobkyne žalovanej 2.). Žalovaná 2.) mu odmietla napísať vlastnou rukou potvrdenie a odvolávala sa na manžela -žalovaného 1.).

14. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ust. § Podľa § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 558 OZ, § 511 ods. 1 a 3 OZ, keď prioritne sa zaoberal preukázaním tzv. vecnej legitímácie subjektov na oboch stranách daného sporového konania. Za vecnú legitímáciu označil stav vyplývajúci výlučne z hmotného práva, svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti, ktorá je predmetom konania. Podľa toho sa rozlišuje vecná legitímácia aktívna - na strane žalobcu a pasívna - na strane žalovaného. Nedostatok vecnej legitímácie aktívnej znamená, že niekto nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia resp. práva, na základe ktorého môže žiadať od povinného určité nepeňažné či peňažné plnenie alebo iný nárok. Nedostatok vecnej legitímácie pasívnej znamená, že niekto, o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnej povinnosti jej nositeľom nie je, resp. žalobca nepreukáže súdu v konaní, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá je predmetom súdneho sporu, je označený žalovaný.

15. Pripomenul, že žalobkyňa sa v konaní domáhala dvoch nárokov, a to zaplatenia sumy 3.000,- eur titulom pôžičky a zaplatenia sumy 398,- eur titulom uhradeného súdneho poplatku, pričom žalobu uplatnila voči oboj žalovaným ako manželom. Vyhodnotil, že žalobkyňa preukázala, že došlo k zaplateniu súdnych poplatkov v inom súdnom konaní, kde vystupovali ako žalobcovia právny predchodca žalobkyne (W. I.) a žalovaný 1.) (I. G.), a to na základe výzvy Okresného súdu Bratislava III

v sume 199,- eur a na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava II v sume 199,- eur. Konštatoval, že na tieto súdne poplatky boli zaviazaní obaja spoločne a nerozdielne a boli dlžníkmi vo vzťahu k súdu, o čom samotný žalovaný 1.) vedel. Samotný žalovaný 1.) nepoprel, že uvedené súdne poplatky boli zaplatené a on ich nemohol platiť, keďže bol vo výkone trestu a súdne poplatky zaplatiť nemohol. Mal za preukázané, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok splnil iba právny predchodca žalobkyne (ako jeden z dlžníkov), a to v celom požadovanom rozsahu t.j. v sume 398,- eur. Právne posúdil, že má preto právo požadovať od druhého dlžníka (žalovaného 1.), aby mu uhradil jeho podiel v výške 1/2. Na základe uvedeného uložil žalovanému 1.) povinnosť zaplatiť polovicu súdneho poplatku vo výške 199,- eur (zaplateného právnym predchodcom žalobkyne). Vo zvyšnej časti požadovaného súdneho poplatku (199,- eur) žalobu zamietol.

16. V časti požadovaného nároku na zaplatenie 398,- eur súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne voči žalovanej 2.) v celom rozsahu, keďže dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala na strane žalovanej 2.) pasívnu vecnú legitimáciu. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, akým titulom mala byť žalovaná 2.) povinná platiť žalobkyňi uhradený súdny poplatok, keď žalovaná 2.) nemala žiaden vzťah k súdnemu konaniu právneho predchodcu žalobkyne a žalovaného 1.), nebola stranou v civilnom sporovom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III, pričom žalovaný 1.) a žalovaná 2.) ako manželia majú zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, teda išlo výlučne o dlh žalovaného 1.).

17. Ohľadom príslušenstva súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ. Žalobkyňa žiadala úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 10.11.2012 (deň spísania uznania dlhu žalovaným 1.) do zaplatenia. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že nepreukázala, že by bol žalovaný 1.) v omeškaní ku dňu 10.11.2012 s platením sumy súdneho poplatku. Preto priznal žalobkyňi úroky z omeškania až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby, t.j. odo dňa 01.02.2016, keďže žalovaný 1.) sa až dorúčením žaloby dozvedel, že žalobkyňa sa voči nemu domáha zaplatenia sumy 398,- eur titulom súdneho poplatku. Pri určení výšky úrokov z omeškania vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 01.02.2016 predstavovala 0,05 % ročne (0,05 % + 5 % = 5,05 %). Vo zvyšku požadovaných úrokov z omeškania zo sumy 398,- eur žalobu zamietol.

18. Ďalším nárokom žalobkyne bola suma 3.000,- eur, o ktorej tvrdila, že bola poskytnutá žalovanej 2.) v prospech žalovaného 1.) a tento dlh uznal. Právny predchodca žalobkyne tvrdil, že sumu 3.000,- eur odovzdal žalovanej 2.) v hotovosti do rúk v novembri 2012. K svojmu tvrdeniu doložil čestné vyhlásenie C. G., ktorý mal byť prítomný pri odovzdaní. Žalovaná 2.) poprela, že by prijala od právneho predchodcu žalobkyne sumu 3.000,- eur. Čo sa týka preukazovania, či právny predchodca žalobkyne poskytol žalovanej 2.) pôžičku v sume 3.000,- eur, dospel k záveru, že uvedené v konaní preukázané nebolo, keď neuveril tvrdeniu právneho predchodcu žalobkyne a ani vyhláseniu C. G. o tom, že právny predchodca žalobkyne odovzdal žalovanej 2.) v novembri 2012 sumu 3.000,- eur ako pôžičku, ktorú predtým alebo následne žalovaný 1.) (v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody) uznal písomným uznaním dlhu. Súdu prvej inštancie sa javilo ako nezodpovedné a prinajmenšom nelogické, aby veriteľ (právny predchodca žalobkyne) dobrovoľne dal do rúk žalovanej 2.) sumu 3.000,- eur bez toho, aby žiadal od nej potvrdenie o prijatí alebo iný doklad potvrdzujúci prijatie takejto sumy. Právny predchodca žalobkyne taktiež mohol riešiť poskytnutie pôžičky prostredníctvom bankového prevodu peňazí. Zohľadnil, že sám C. G. tvrdil v čestnom vyhlásení, že žalovaná 2.) odmietla právnemu predchodcovi žalobkyne čokoľvek podpísať. Považoval za zrejmé, že za takýchto okolností nemohlo dôjsť k poskytnutiu pôžičky žalovanej 2.) Právny predchodca žalobkyne súdu prvej inštancie nevysvetlil, akým spôsobom mala žalovaná 2.) použiť ním tvrdenú poskytnutú pôžičku na tzv. „podmienečné prepustenie“ žalovaného 1.) z výkonu trestu, prečo by mala prijať pôžičku na náklady spojené s podmienečným prepustením práve od právneho predchodcu žalobkyne, a už vôbec logicky nevysvetlil, prečo, z akého titulu, mu mal C. G. doložiť 1.000,- eur, keď sám nemal, ako tvrdil, celú sumu vo výške 3.000,- eur. Právny predchodca žalobkyne doložil súdu prvej inštancie listy žalovaného 1.) písané z výkonu trestu, v ktorých žiada právneho predchodcu žalobkyne o pomoc pri podmienečnom prepustení a že sa následne finančne vyrovnajú, ktorá skutočnosť však podľa súdu prvej inštancie nezakladá dôkaz o tom, že právny predchodca žalobkyne reálne aj poskytol pôžičku či už žalovanému 1.) alebo žalovanej 2.). Konanie právneho predchodcu sa súdu prvej inštancie javilo ako špekulatívne a v tomto smere uveril žalovanej 2.), ktorá tvrdila, že sám právny predchodca žalobkyne ju vyhľadal (na základe listov od žalovaného 1.) a nanucoval sa v tom zmysle, že je schopný a ochotný pomôcť žalovanému 1.) s podmienečným prepustením, pričom ona takúto „pomoc“ odmietla. Právny predchodca žalobkyne si sám

poskladal a vytvoril (z listiny o uznaní dlhu, z listov žalovaného 1.) a čestného vyhlásenia C. G.) spor o zaplatenie sumy 3.000,- eur titulom pôžičky, ktorá však nebola nikdy reálne poskytnutá. Uzavrel, že právny predchodca žalobkyne nemôže byť so svojimi tvrdeniami a dôkazmi úspešný.

19. Listinu „uznanie dlhu“, ktorú doložil právny predchodca žalobkyne a ktorou preukazoval poskytnutie pôžičky žalovanej 2.), označil za irelevantnú vo vzťahu k tvrdeniu, že bola poskytnutá pôžička žalovanej 2.), keď uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka potvrdzuje, že v čase uznania dlhu dlh existoval. Z tvrdení právneho predchodcu žalobkyne ako aj žalovaného 1.) zistil, že dlh (pôžička v sume 3.000,- eur) nemohol v čase uznania dlhu (10.11.2012) existovať, lebo žiadna pôžička medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným 1.) neexistovala. Právne posúdil, že nie je možné uznať dlh niekoho iného a ešte k tomu aj s tým, že žalovaný 1.) ako osoba, ktorá urobila uznanie dlhu, ani nevedel v tom čase, či právny predchodca žalobkyne skutočne poskytol pôžičku žalovanej 2.). Podľa súdu prvej inštancie z ustanovenia § 558 OZ možno jednoznačne vyvodiť, že uznať je možné iba svoj vlastný dlh. Keďže medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným 1.) žiadny dlh neexistoval, dospel k záveru, že nebolo možné ani uznanie dlhu. Na základe vyššie uvedeného mal preukázané, že právny predchodca žalobkyne ani žalovanému 1.) ani žalovanej 2.) žiadnu pôžičku vo výške 3.000,- eur neposkytol a žalobu v tejto časti zamietol.

20. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 2 C.s.p. Keďže žalovaní 1.) a 2.) si náhradu trov konania neuplatnili a trovy konania im ani nevznikli, rozhodol tak, že žalovaným 1.) a 2.) nárok na náhradu trov konania nepriznal.

21. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaných zaplatiť žalobkyňu sumu 3000 eur s príslušenstvom podala riadne a včas odvolanie žalobkyňa a žiadala ho v tomto rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytkla nedostatočné zistenie skutkového stavu. Označila za nejasné, akými právnymi úvahami dospel k svojim právnym záverom. Mala za to, že svoje rozhodnutie založil len na tvrdeniach žalovaných. Podľa jej názoru právne závery súdu prvej inštancie sú nad rámec ust. § 657 a nasl. OZ o pôžičke, ktorá pre svoju platnosť nevyžaduje doklad potvrdzujúci jej prijatie. Uviedla, že žalovaný 1./ písomným vyhlásením uznal voči pôvodnému žalobcovi dlh vo výške 3.000 eur titulom pôžičky žalovanej 2./, keď žalovanému 1./ bola známa výška pôžičky a aj jej zmluvné strany. Nenamietal podstatu záväzku. Písomnou formou s ňou vyslovil súhlas. Vytkla súdu prvej inštancie, že nezaujal stanovisko k motivácii žalovaného 1./ k uznaniu záväzku. Žalovaná 2./ pritom stretnutie s pôvodným žalobcom nepoprela, i keď ho popísala odlišne. Uznanie záväzku žalovaným 1./ podľa nej znamenalo ubezpečenie pôvodného žalobcu, že mu bude pôžička vrátená. Pôvodný žalobca postupoval v intenciách dohody so žalovaným 1./ Uviedla, že písomné vyhlásenie svedka C. G. nepredchádzalo začatiu konania. Tvrdila, že konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní uzatvorenia zmluvy o pôžičke nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď i podľa čestného prehlásenia svedka C. G. k odovzdaniu peňazí došlo za jeho prítomnosti. Vytkla súdu prvej inštancie absenciu právnych úvah pokiaľ ide o hodnotenie tohto listinného dôkazu. Trvala na vypočítaní svedka G., ktorý sa pojednávania pred súdom prvej inštancie nezúčastnil zo zdravotných dôvodov. Rovnako žiadal vypočítať aj svedka C.. C. C.. Vypočítaním len svedka navrhnutého žalovaným 1./ došlo podľa nej k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Popieranie pôžičky žalovanou 2./ označila za účelové. Výslovne sa neodvolala proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, avšak toto rozhodnutie označila za nekompletné, keďže nezohľadnilo zastupovanie pôvodného žalobcu I.. G. V. za jeho účasť na odročenom súdnom pojednávaní konanom dňa 18.10.2017.

22. Žalovaní 1./, 2./ sa k podanému odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadrili.

23. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v rozsahu podľa § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcej sa nepriznaného nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 3000 eur s príslušenstvom titulom uznanej pôžičky nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia v tejto časti veci skutkový stav dostatočne, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd

za vyčerpávajúce a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 22 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti nároku žalobkyne na zaplatenie 3000 eur s príslušenstvom titulom žalovaným 1./ uznanej pôžičky.

24. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti., pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V zmysle ust. § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

25. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

26. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

27. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

28. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje

29. Na základe uvedeného treba konštatovať, že súd prvej inštancie zákona zodpovedajúcim spôsobom vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a správne právne posúdil unesenie dôkazného bremena stranami sporu. Nárok na zaplatenie sumy 3000 eur s príslušenstvom žalobkyňa preukazovala listinným dôkazom tzv. „uznaním dlhu“, spísaným žalovaným 1./, podľa ktorého mal žalovaný 1./ uznať poskytnutie pôžičky v tejto výške právnym predchodcom žalobkyne žalovanej 2./ . Uvedené uznanie dlhu súd prvej inštancie správne právne posúdil ako neplatný právny úkon, a to pre jeho rozpor so zákonom, keďže nesúladí s ust. § 588 OZ, nakoľko ním žalovaný 1./ neuznal svoj dlh ani čo do dôvodu a ani čo do výšky. Písomné uznanie dlhu iného subjektu nie je právne možné. Vzhľadom na neplatnosť uvedeného právneho úkonu potom nevznikla v spore dôkazná povinnosť žalovaným o neexistencii dlhu a neexistencii záväzkového vzťahu, ale dôkaznú povinnosť mala žalobkyňa a pre účely jej úspechu vo veci bola povinná preukázať existenciu platnej zmluvy o pôžičke s oboma žalovanými, keďže ich k zaplateniu sumy 3000 eur s príslušenstvom žalovala spoločne a nerozdielne. Uzavretie písomnej zmluvy o pôžičke žalobkyňa netvrdila a pokiaľ ide o ústne uzatvorenie tohto právneho úkonu je potrebné uviesť, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou a pre jej platnosť sa vyžaduje reálne odovzdanie peňazí veriteľom dlžníkovi. V konaní nebolo sporné (keďže to žalobkyňa ani netvrdila), že žalovanému 1./ právny predchodca žalobkyne žalovanú sumu, resp. ani časť z nej neodovzdal. Vo vzťahu k žalovanej 2./ súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania logicky a teda správne vyhodnotil, keď žalobkyňu neuveril, že jej právny predchodca žalovanej 2./ relevantnú sumu odovzdal, a to na základe všetkých okolností, ktoré v rámci konania vyšli najavo a vzhľadom na obsah výpovede žalovanej 2./ a spôsob zabezpečenia jej údajného dlhu tzv. „uznaním dlhu“ žalovaným 1./ Odvolací súd dospel k záveru, že pre reálne odovzdanie sumy 3.000 eur žalovanej 2./ neexistoval žiaden dôvod alebo motív, keďže tieto finančné prostriedky i podľa tvrdenia samotného právneho predchodcu žalobkyne mali byť poskytnuté jemu za účelom riešenia prepustenia žalovaného 1./ z výkonu trestu odňatia slobody.

30. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov C. G. a C. C., v zmysle uznesenia o odročení pojednávania zo dňa 17.01.2018 bolo povinnosťou pôvodného žalobcu zabezpečiť ich účasť na ďalšom pojednávaní v súlade s ust. § 197 ods. 1 CSP. Písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.05.2018 žiadal pôvodný žalobca o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 30.05.2018 z dôvodu jeho hospitalizácie. Ďalšie súdne pojednávania konané dňa 14.09.2019 bolo odročené s tým, že právny zástupca žalobcu bude vyzvaný na vyjadrenie sa k tomu, či trvá na výsluchu navrhnutých svedkov. Dňa 29.10.2018 došlo k účinnému odvolaniu plnomocenstva právneho zástupcovi pôvodného žalobcu. Následné pojednávania vytýčené na deň 7.11.2018 bolo odročené z dôvodu postúpenia žalovanej pohľadávky. Na pojednávaní súdu konanom dňa 23.01.2019 žalobkyňa zotrvala na výsluchu svedka G., na výsluchu svedka C. netrvala. V zmysle uznesenia o odročení pojednávania bola povinná účasť svedka Palkoviča podľa st. § 197 ods. 1 CSP zabezpečiť. Na ďalšom pojednávaní konanom dňa 01.03.2019 nevrhnutý svedok prítomný nebol z dôvodu choroby, žalobkyňa ponechala jeho vypočutie na zváženie súdu. Jeho účasť nezabezpečila. Súd prvej inštancie bol preto oprávnený jeho výsluch nevykonať. Návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov G. a C. v odvolacom konaní preto nie je prípustný, keďže ide o novotu v odvolacom konaní (§ 366 CSP), ktorý prostriedok procesného útoku mohla žalobkyňa uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

31. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to aj v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania, keďže v časti týkajúcej sa nároku žalovaných na náhradu trov konania korešponduje s mierou úspechu strán v konaní. V konaní boli úspešní žalovaní, avšak im žiadne trovy konania nevznikli. Zastúpenie žalobcu právny zástupcom na odročenom súdnom pojednávaní neovplyvňuje nárok úspešných žalovaných na náhradu trov konania, ktorý im však súd prvej inštancie nepriznal, keďže si ich náhradu neuplatnili.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaných v odvolacom konaní, ktorým však nárok na ich náhradu nepriznal, keďže im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).